

Sygn. akt: I C 976/19 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2020 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko E. O.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej E. O. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kwotę 1.910,60zł (tysiąc dziewięćset dziesięć złotych sześćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 5 września 2019 roku do dnia 31 stycznia 2020 roku,
- należność zasądzoną w punkcie 1 (pierwszym) wyroku wraz z odsetkami, tj. kwotę 2.019,06zł (dwa tysiące dziewiętnaście złotych sześć groszy) rozkłada na 4 miesięczne raty w wysokości 504,77zł (pięćset cztery złote siedemdziesiąt siedem groszy) każda rata, płatnych do 15-tego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie nieuiszczenia poszczególnych rat w terminie, od dnia wymagalności każdej raty do dnia zapłaty, z tym że opóźnienie w zapłacie którejkolwiek z rat spowoduje wymagalność całego nieuiszczonego roszczenia;
- w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- nie obciąża pozwanej E. O. kosztami procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 976/19 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w K. wniósł przeciwko pozwanej E. O. pozew o zapłatę kwoty 1.910,60 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 5 września 2019 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu – do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 14 maja 2019 roku pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki, stanowiąca umowę o kredyt konsumencki z której się nie wywiązała. Zdaniem powoda powstało w dniu 2 września 2019 r. wymagalne zadłużenie, które na dzień złożenia pozwu wynosi 1910,60 zł.

Powód podkreślił, iż na dochodzoną pozewem kwotę składa się: 1909,14 zł. tytułem kapitału, 1,46 zł. tytułem skapitalizowanych odsetek maksymalnych za opóźnienie w zwrocie kwoty pożyczki liczona od powyższych należności od dnia 3 września 2019 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu tj 4 września 2019 r.

W dniu 14 października 2019 r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1698766/19 Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał przedmiotową sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwana E. O. na rozprawie w dniu 31 stycznia 2020 r. uznała roszczenie w całości. Przyznała, że brała przedmiotową pożyczkę i dokonała wpłat 600 zł. Wyjaśniała, że wzięła pożyczkę w wysokości 2000 zł. Podkreśliła, że chciałaby spłacić zobowiązanie dochodzone pozewem, albowiem uznaje roszczenie w całości. Podkreślała, że może zapłacić przedmiotowe zobowiązanie w ratach z uwagi na sytuację osobistą. Wyjaśniała, że jest na urlopie macierzyńskim i wychowuje troje dzieci. Otrzymuje 1500 zł. z tytułu 500+, i najniższą krajową z tytułu zasiłku macierzyńskiego w wysokości 1334 zł. Prowadzi samodzielne gospodarstwo domowe. Wskazywała, że może zapłacić dochodzone roszczenie w czterech ratach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 maja 2019 roku pozwana E. O. zawarła z powodem (...) sp. z o.o. w K. umowę pożyczki o nr (...). Na podstawie przedmiotowej umowy powód przyznał pozwanej pożyczkę w wysokości 2000 zł. Pozwana zobowiązała się do spłaty należności do dnia 13 czerwca 2019 r.

bezsporne ponadto to dowód: umowa o pożyczki k. 14-20, regulamin k. 31-34

E. O. pomimo swojego zobowiązania wobec powoda, wynikającego z umowy, nie regulowała spłat w ustalonych terminach. Powód wzywał pozwaną do zapłaty powstałych zadłużeń.

bezsporne

Pozwana E. O. jest obecnie na urlopie macierzyńskim i wychowuje troje dzieci. Otrzymuje 1500 zł. z tytułu 500+ , i najniższą krajową z tytułu zasiłku macierzyńskiego w wysokości 1334 zł. Prowadzi samodzielne gospodarstwo domowe

bezsporne

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie stan faktyczny był bezsporny. Pozwana E. O. uznała powództwo i nie zakwestionowała faktu, iż zawarła umowę opisaną w pozwie, która została jej wypowiedziana. Przyznała, iż nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za „fakty przyznane” rozumie się w nauce i praktyce fakty twierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania. Podkreślić należy, że pozwana uznała powództwo.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powoda oraz oświadczenie pozwanej, należało uwzględnić żądanie powoda w całości, w związku z czym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1910,60 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 5 września 2019 roku do dnia 31 stycznia 2020 roku,

Zgodnie z treścią art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzonych świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (vide: A. Jakubecki, Komentarz do art. 320 Kodeksu postępowania cywilnego, Lex Omega). Rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, zasądzone roszczenie na mocy art. 320 k.p.c. należało rozłożyć na raty, z uwagi na sytuację materialną i osobistą pozwanej. Niezastosowanie w tym wypadku przepisu art. 320 k.p.c. mogłoby narazić ją i jej rodzinę na niepowetowaną szkodę.

Zauważyć należy, że brak spłaty zobowiązania wynikał z faktu, że przegapiła wpłatę raty, a nie ma możliwości zapłaty w całości. Obecnie nie pracuje, jest na urlopie macierzyńskim i wychowuje troje dzieci. Otrzymuje 1500 zł. z tytułu 500+, i najniższą krajową z tytułu zasiłku macierzyńskiego w wysokości 1334 zł. Prowadzi samodzielne gospodarstwo domowe. Powyższa sytuacja uniemożliwia jej zapłatę należności w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., który stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Ustawodawca nie definiuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, toteż ich kwalifikacja należy do sądu, który – uwzględniając całokształt okoliczności konkretnej sprawy – powinien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości. Do kręgu tych okoliczności należą zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (por. postanowienie Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej z dnia 14 stycznia 1974r. II CZ 223/73 LexPolonica nr 322139). Ponadto zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa o tym, czy w konkretnej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek może również decydować sposób prowadzenia procesu przez stronę przegrywającą. Jeżeli prowadzi ona proces w sposób nielojalny, np. przez usiłowanie wprowadzenia sądu w błąd, albo celowo dąży do przewleczenia procesu lub zwiększenia jego kosztów, to zwolnienie od zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973r., II CZ 210/73, LexPolonica nr 322133). Jednocześnie wskazuje się, że art. 102 k.p.c. nie wymaga, żeby strona wygrywająca sprawę, na rzecz której nie został zasądzony zwrot kosztów procesu, postępowała niewłaściwie lub żeby można było jej przypisać jakąkolwiek inną postać winy (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izby Cywilnej i Administracyjnej z dnia 7 stycznia 1982 roku, II CZ 191/81 LexPolonica nr 320029). Okolicznością uzasadniającą zastosowanie art. 102 kpc może być także subiektywne przekonanie strony przegrywającej proces o słuszności swego stanowiska (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1979r. III PR 78/79, OSPiKA 1980, nr 11, poz. 196 z głosem W. Siedleckiego).

Odnosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy podkreślenia wymaga, iż pozwana nie kwestionowała zasadności ani wysokości dochodzonego roszczenia. Wręcz przeciwnie uznała roszczenie na pierwszej rozprawie.

Zatem, w ocenie Sądu, pozwana swoim postępowaniem nie dążyła do celowego przedłużenia niniejszego procesu.

W związku z powyższym Sąd uznał, że w niniejszej sprawie wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający nieobciążanie pozwanej kosztami procesu w sprawie, o czym orzeczono jak w punkcie 4 sentencji wyroku.